

bageholdte lægepersonel *ikke skal betragtes som krigsfanger*, men alligevel mindst skal nyde godt af alle de fordele og den beskyttelse, som konventionen hjemler, såvel som alle de lettelser, som er nødvendige for at muliggøre dem at yde krigsfangerne lægehjælp.

Et meget omtvistet spørgsmål har også krigsfangeres arbejdspligt været. Art. 49 opstiller det princip, at raske krigsfanger kan anvendes som arbejdere, navnlig også for at holde deres legemlige og åndelige sundhed i god stand. Underofficerer kan kun tvinges til vagtjeneste, og officerer må overhovedet ikke bruges til arbejde. Art. 50 giver nøje regler om arten af det arbejde, hvortil krigsfanger må anvendes. På konferencen blev indgående drøftet det spørgsmål, om det skulle være tilladt at anvende krigsfanger til optagelse af miner, som var udlagt af deres egne krigsstyrker. Denne opfattelse blev hævdet fra dansk side, men anerkendtes ikke af konferencen og er derfor ikke hjemlet ved konventionen, der tværtimod i art. 52, sidste stykke, udtrykkelig erklærer, at optagelse af miner og andre lignende indretninger skal betragtes som et sådant farligt arbejde, som krigsfanger ifølge samme artikels 1. stykke, ikke må anvendes til.

Den lønning, der skal ydes krigsfangerne af de forskellige kategorier, er i art. 60 fastsat i forhold til schweizer franc'en. Om arbejdsvederlag gives nærmere regler i art. 62.

Om straffebestemmelser og disciplinærstraffe handler kapitel III. Ifølge art. 85 skal krigsfanger, der strafforfølges efter lovgivningen i det land, hvor de er fanger, for handlinger, som de har begået, forinden de er taget til fange, behandles efter konventionens bestemmelser, selv efter at de er dømt. Dette må, som ovenfor omtalt, også gælde for de egentlige krigsforbrydelser. Art. 87 forbyder al kollektiv straf for handlinger, begået af enkeltpersoner, al legemsstraf, al anbringelse i rum, som ikke er oplyst af dagslys, og i det hele taget en

hvilken som helst form for tortur eller grusomhed.

Om flugt og flugtforsøg handler art. 91 og fig. Hvis et flugtforsøg lykkes, kan det ikke straffes, dersom den pågældende senere påny tages tilfange.

I afsnit IV indeholdes de nærmere regler om krigsfangers hjemsendelse eller anbringelse på neutralt område. Ifølge art. 116 skal omkostningerne derved bæres af deres hjemland fra det tidspunkt, da de forlader grænsen af det land, hvori de har været taget til fange. Ved afslutningen af de aktive fjendtligheder skal krigsfangerne ufortøvet hjemsendes (art. 118), og der foreskrives nærmere regler om fordelingen af omkostningerne derved.

Art. 127 forpligter de kontraherende magter til i størst muligt omfang såvel i krigs- som i fredstid at udbrede kendskabet til konventionens tekst i deres lande og navnlig til at optage studiet deraf i programmet for deres militære og om muligt også civile undervisning, således at grund sætningerne deri bliver kendt af hele deres militære styrker og deres befolkning.

Art. 129 foreskriver, at de kontraherende magter skal tilvejebringe alle nødvendige lovbestemmelser for at fastsætte tilstrækkelig strenge straffe for personer, som har begået eller givet ordre til at begå noget af de følgende alvorlige brud på konventionens bestemmelser: forsætligt manddrab, tortur eller umenneskelig behandling, derunder biologiske eksperimenter, forsætlig forårsagelse af store lidelser eller alvorlige angreb på legeme eller helbred, tvang mod en krigsfange til at tjene i den fjendtlige magts væbnede styrker samt at berøve ham retten til at blive dømt på normal og retfærdig måde efter konventionens bestemmelser (art. 130). De kontraherende magter er forpligtet til at eftersøge sådanne krigsforbrydere og stille dem for de retmæssige domstole uden hensyn til deres statsborgerforhold, men kan dog også overgive dem til domfældelse i en anden af de kontraherende stater, som er interesseret i deres strafforfølgning (art. 129, 2. stk.).